

عنوان مقاله:

تقسیمات منطقه انتقالی در سازه گنبد مسجد حکیم اصفهان

محل انتشار:

نخستین همایش فناوری و سازه های سنتی بامحور گنبدها (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محمد مهدی هوشیاری - کارشناس ارشد مرمت و احیای بناها و بافتهای تاریخی، دانشگاه هنر اصفهان

سیدمرتضی فرشته نژاد - استادیار دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

گنبد از ویژگی های اصلی معماری ایرانی به شمار می آید. نبود چوب مناسب موجب رواج و پیشرفت تاق و گنبد در معماری سنتی ایران گردید. اگرچه در سرزمینهای باستانی دیگر نیز مانند روم گنبدی چون پانتئون دیده می شود، اما این سازه بر روی یک بشن استوانه بنا گردیده است، در حالیکه ویژگی گنبدهای ایرانی در این است که زمینه چهارگوش با گوشه سازی و منطقه انتقالی به دایره تبدیل گردیده، و این شیوه سازه ای در ایران رواج و پیشرفت میکند و بدین ترتیب بویژه در معماری اسلامی ایران می توان انواع گوشه سازیها و چپیره ها را دید. یکی از دوره های درخشان معماری ایرانی، دوره صفوی و مکتب اصفهان است. در این دوره بناهای بسیاری در اصفهان بجا مانده که در این میان مسجد حکیم ویژگیهایی منحصر به فرد دارد. یکی از این ویژگیها گوشه سازی و منطقه انتقالی آن است که متفاوت و متمایز از دیگر بناهای هم دوره می باشد. در نوشتار حاضر تلاش بر این است که با بررسی تطبیقی و همچنین به کمک نرم افزارها و مدلسازی سه بعدی بتوان به چگونگی ساختار گوشه سازی و منطقه انتقالی در این بنا پی برد. در پایان مشخص می گردد که گنبدخانه مسجد حکیم به وسیله قوسهای متعددی که در منطقه انتقالی دارد، دارای تقسیم بندی متفاوتی است که شاید در معماری ایران بی نظیر باشد.

کلمات کلیدی:

معماری ایران، گنبد، منطقه انتقالی، گوشه سازی، اصفهان، مسجد حکیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/205000>

